

Иванъ каменарьтъ.

(Приказка).

Едно врѣме живѣеше единъ каменарь. Него го викахъ Иванъ. Иванъ бѣше бѣденъ човѣецъ и се прѣхранваше само отъ дѣланье камъни. Взимаше по нѣколко гроша на день, и тѣ едвамъ му достигахъ за прѣхрана. Той бѣше извѣстенъ подъ името Иванъ Каменарьтъ.

Иванъ Каменарьтъ бѣше много добъръ човѣецъ и до толкова добъръ, щото по добъръ отъ него нѣмаше нито по цѣлата земя. Всички го честехъ и го уважавахъ зарадъ неговата добрина. Той бѣше кроткъ и никому зло немислюваше. При всичко че малко печелѣше, пакъ не се отказваше да помага на сиромаситѣ. Даваше имъ по една пара. Наистина, това бѣше малко, но отъ негова страна бѣше голѣма милостиня, защото и самъ той бѣше сиромасъ.

Една вечеръ, щомъ зайде слънце задъ планината, той остави работата, събра чуковетѣ и искаше да се прибере. Въ това врѣме минъ по край него единъ непознатъ човѣкъ и му рече:

— Добра вечеръ, дѣдо!

— Далъ ти Богъ добро, господине!

— Какъ си, дѣдо? що правишъ тука?

— Добрѣ съмъ; ето на — кждѣ се мжчъ.

Ами ти на кждѣ тѣй сега, по това врѣме?

— Ей татъкъ, къмъ полето, да прѣнощувамъ нѣкждѣ.

— Ами защо? пита го зачудено дѣдо Иванъ; нѣмашъ ли си кжца?

— Ха! усмихна се непознатия човѣкъ и прибави: имамъ, дѣдо; туку азъ съмъ странентъ.